

instruktion og planlægning. Arbejdsgiveren skal ligeledes sikre, at arbejdet rent faktisk udføres forsvarligt.« I en lang række tilfælde, som det i artiklen nævnte, synes der ingen åbenbar, praktisk gennemførlig løsning på, hvordan arbejdsgiveren kan udøve den kontrol over arbejdets udførelse, som ministeren i sit svar lægger op til. En besvarelse af ovenstående spørgsmål skønnes derfor at have interesse for en lang række arbejdsgivere.

Svar (26/4 99)

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Som sagen foreligger oplyst i artiklen i Landsbladet, må jeg lægge til grund, at den ansatte har åbnet afskærmningen til maskinens drivkæder, mens maskinen var i gang, og stukket hånden derind, hvorved han mistede det meste af to fingre. Arbejdet har således ikke været planlagt, tilrettelagt og udført sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt.

Som jeg beskrev i mit svar på spørgsmål nr. S 1570 af 22. marts 1999, er det arbejdsgiveren, der har hovedansvaret for, at arbejdsmiljølovgivningen overholdes på virksomheden. Det er derfor også arbejdsgiveren som sådan, der i givet fald straffes for manglende overholdelse af arbejdsmiljøreglerne.

En arbejdsgiver kan således blive straffet for alle de ansattes uforvarselige handlinger og undladelser, herunder faren for, at den ansatte kan komme til skade, da arbejdsgiveren har ansvaret for, at arbejdet planlægges, tilrettelægges og udføres fuldt forsvarligt. En arbejdsgiver vil dog ikke blive straffet for en ansats abnorme handlinger, der ligger helt uden for, hvad man normalt vil foretage sig i forbindelse med arbejdets udførelse.

Hvis det objektive ansvar ikke fandtes, ville en mindre arbejdsgiver ved at organisere sig som en enkeltmandsejet virksomhed kunne undgå at blive straffet i tilfælde, hvor en anden arbejdsgiver, der er organiseret i selskabsform, ville blive straffet i medfør af selskabsansvaret.

Det objektive ansvar og selskabsansvaret anvendes således parallelt, og sikrer en ensartet strafferetlig behandling af arbejdsgivere uanset, om virksomheden er organiseret i selskabsform eller ej.

Spm. nr. S 1882

Til justitsministeren (22/4 99) af:

Henning Urup (V):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang der kræves autorisation for at kunne transportere levende dyr, og på hvilken baggrund denne autorisation i givet fald er indført?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles bl.a., fordi der er tvivl om, hvorvidt krav om autorisation også gælder kørsel med egne husdyr, såsom hund og hest på trailer.

Svar (3/5 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 201 af 16. april 1993 om beskyttelse af dyr under transport blev ændret ved bekendtgørelse nr. 810 af 29. oktober 1997, hvor der blev indsat et kapitel om autorisation. Bestemmelserne om autorisation trådte i kraft den 1. januar 1998.

Baggrunden herfor var, at Rådets direktiv 95/29/EF om beskyttelse af dyr under transport skulle gennemføres i dansk ret. Direktivet stiller krav om, at der laves en autorisationsordning for transport af dyr i EU og til og fra tredjelande. Med en sådan ordning vil man sikre en bedre håndhævelse af reglerne om beskyttelse af dyr under transport, idet man kan tilbagekalde autorisationerne i tilfælde af grove eller gentagne overtrædelser.

Efter bekendtgørelsens § 3a skal en transportvirksomhed, der udfører transport af hvirveldyr (fugle, fisk, krybdyr, pattedyr m.m.), have en særlig autorisation.

Ved transportvirksomhed forstås ifølge bekendtgørelsens § 3, stk. 8, enhver fysisk eller juridisk person, der enten transporterer dyr for egen eller for tredjemands regning eller overlader et transportmiddel til tredjemand med henblik på transport af dyr, forudsat at der er tale om kommerciel transport med fortjeneste for øje.

Det er således ikke kun transportvirksomheder i traditionel forstand som f.eks. vognmænd, der skal søge om autorisation, men tillige andre personer, der kommercielt transporterer dyr. Det kan f.eks. være landmænd, der selv trans-